Ч. 246. Середа 13 падолиста (31 жовтня) 1912. Рік XXII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Делеґациї. — Австрийско-сербске напружене. — Війна на Балкані.

На засіданю буджетової комісиї вибухла обструкция словіньских послів, які хотіли не допустити до ухваленя буджету. Промовляли зміж несловіньских послів др. Окуневский і др. Ґломбіньский. Полудневo-славяньский посол Дулібіч виголосив кілька-годинну обструкцийну бесіду, яку скінчив о год. 2½ над раном поставленем 100 поправок. Перед тим вже внесли словіньскі посли 200 поправок.

Головний референт буджету п. Штайнвендер звернув ся против Словінців, тому, що на засіданю предсідателів клюбів без протестів Словінців рішено полагодити як найскорше буджет з огляду на фінансове положене держави, на недобір і лихий стан ренти. Закинув Словінцям, що кплять собі з комісиї. (Протести Словінців).

Коли правильні наради серед таких услових показали ся неможливими, поставив бесідник внесене, щоби предсідатель комісиї засадничо поспитав комісию, чи хоче взагалі яких небудь змін в буджеті міністерства скарбу. (Дуже великий гамір і буря серед полудневих Словян).

Таке голосоване рішило би від разу про судьбу поправок Словінців. Бесідник звернув ся до всїх послів, щоби відкликали свої поправки, так як бесідник свої.

Предсідатель п. Коритовский повідомив, що пп. Томшік, Ґлекль, Діяманд і Шайфель взяли назад всї свої поправки. Остають лише поправки пп. Ґостінчара, Ярча і Дулібіча. Відтак поспитав предсідателя на основі реґуляміну, чи в засаді бажає комісия яких небудь поправок і змін. Комісия заявила ся засадничо против всяких поправок, після чого серед оглушаючого гамору ухвалено етат міністерства скарбу без зміни; тим самим всї поправки відкинено.

Пп. Ярч, Ґостінчар і Дулібіч зголосили свої поправки як votum меншости. Про речинець слїдуючого засїданя комісиї повідомить ся послів письменно.

На засіданю комісиї заграничних справ австрийскої делеґациї в пятницю підчас дальшої розправи над буджетом міністерства заграничних справ промовляв п. Стапіньский. Обговорюючи події на Балкані, сказав бесідник, що польский нарід повитав з правдивою симпатиєю визволене християньских народів з турецкого ярма. Домагав ся ліпшого поведеня з полудневими Славянами. Що до союза монархії з Німеччиною, то Поляки лише в тім випадку будуть піддержувати таку політику, коли польска прилюдна опінїя прийме єї прихильно, а принайменше без сильного протесту. Зазначивши вірність польского народа взглядом монарха і династиї, жалував ся в довгих виводах на переслїдуване Поляків в Прусах та висказав надію, що уряд заграничних справ займе ся сею справою.

Відтак пос. др. К. Левицкий обговорював заграничне положене і русофільску аґітацию в Галичині.

Український нарід симпатизує з боротьбою о свободу балканьских народів. Австрийска заграничпа політика status quo на Балкані не була відповідна. Українці стоять за обороною торговельно-політичних інтересів монархії на Балкані при помочи мирових договорів; домагають ся, щоби удержано дійстно приязні зносини з балканьскими державами.

По підписаню самостійности балканьских держав прийде конець старому панслявізмови, який мрів про те, щоби всї бічні ріки спрямувати до российского моря. Балканьскі держави будуть розвивати ся самостійно. Сила держави полягає на заспокоєню житевих постулятів єї народів.

В часї дискусиї висловлено загально опінїю зі сторони заступників всїх народів, що Австрия мусить вже раз упорядкувати справи своїх народів. Серед них є також український нарід. Українська справа є головною квестиєю австрийскої державної політики. Але австрийска політика, на жаль, не перевела в житє ції.

Дорогий професор.

(Сьміховинка — Генриха Ле).

(Дальше).

Але сим разом розходило ся пани Рейзї у Зеґаля о зовсім щось иншого, а не о гуску. Чим, бачите, в глубокій старині була мудрість короля Соломона, тим був в Морочині, місцевости, де діяло ся отсе, що тут розповідаємо, шкільник Зеґаль. Хто в якійсь трудній справі потребував ради, той ішов до шкільника Зеґаля і вертав за кождий раз успокоєний і потїшений тим якимсь дивним чоловіком.

Отже то й нинї був шкільник Зеґаль тим, у котрого і пані Рейзя шукала потїхи і поради в повисшім труднім случаю.

— Таже ми лише що тамтого тиждня мали гуску — відповіла длятого тяжко горем навіщена жевщина. — Що я буду тепер гуску купувати, коли Розенцвайґ заказав тобі всї тяжкі страви! Я хочу лиш спитати Зеґаля о раду — що до того професора у Відни.

А Зеґаль був і у Вассерфоґля у великім поважаню задля свого розуму. Але сим разом єму то не сподобало ся, що єго жінцї прийшов Зеґаль на гадку.

— Що тобі Зеґаль поможе, коли я тобі преці кажу, що не заплачу три тисячі корон? Десяту часть з того про мене я би заплатив. Коли він, той чоловік з Відня, хоче за триста робити — ну, то нехай приїздить. Триста то й так вже більше як за богато, але готов вже тілько заплатити, лиш щоби ти менї дала спокій. Але що тут може Зеґаль вдіяти? Хиба він може піти і з тим чоловіком торгувати ся? На то мусїв би він насамперед поїхати до Відня, а я гроший не дам. Шкода тих підошв, що їх здреш, коли підеш до него.

Але Зеґаль був для пані Рейзї послїдною надією. А що єї обходили підошви? Шкіри було хвала Богу ще досить дома.

— — — — — — — — — — — —

Шкільник Зеґаль лише що зарізав був на своїм поганім подвірю одну гуску, котру принесла була якась служниця у великім коши, уживаним на купно і вложивши бідну жертву, з котрої ще кров капала, назад до коша, відійшла, коли до хати увійшла пані Рейзя.

В єго малій комнатці до науки, де той чоловічок принимав всїх, що приходили до не го по раду, горіла вже скромна нафтова лямпа на столі, бо він виконував вже другу часть свого званя — коло стола сидів дванайцятьлітний найстарший син Іцка Бутермільха, торговельника кіньми, а перед ним лежала стара як сьвіт книга законів, тойра, в еврейскій мові, з котрої той учитель учив єго читати і перекладати на теперішню жидівску мову.

Шкільник Зеґаль був собі чоловічок, котрий зі своєї поверхности зовсім не виглядав на такого мудрого і великого ученого, за якого єго всї мали. Був то малий худощавий чоловічок в довгім, сягаючім аж по кістки халатї, що колись був чорний а тепер прибрав вже зеленаву краску. На сивім волосю мав ярмурку, котра, як ще можна було добачити, була колись з чорного оксаміту, а так само була сива і борода, що окружала єго лагідне розумне лице, котре анї одною чертою не зраджувало того кровавого ремесла, яке він виконував як побічне занятє.

— Добрий вечер, пані Вассерфоґльова — ну, з чим добрим приходите? — відповів він на привіт увійшовшої. — Бутермільх, перестань! — відозвав ся він до свого ученика, котрий спокійно читав дальше в голос із сьвятої книги.

— Пане Зеґаль, я мушу з вами щось поговорити — сказала пані Рейзя, в котрої голосї пробивала ся розпука.

— Бутермільх, піди на подвіре! Кажи най тобі моя жінка дасть мітлу та позамітай там піре. Як тебе закличу, то прийдеш знову.

Молодий Бутермільх вийшов. Він таки й рад був тому, бо тойра, то не легка річ.

— Сїдайте собі, пані Вассерфоґель — сказав шкільник Зеґаль — та розповідайте!

І пані Рейзя зачала розповідати. Она висказала все горе свого серця, не замовчала нїчого — навіть і того, що єї Мэріцуньо готов би остаточно піддати ся операциї під услвием,

сарского письма. Найліпшим способом против ворожих махінаций є заспокоїти слушні національні домаганя. Коби лише Австрия з тим не прийшла за пізно.

Дел. Вольф полемізував зі Стапіньским і заявив, що Німеччина ніколи не мішала ся до внутрішної політики Австриї. Закон про вивласнюване прикінювало ся лише в тих случаях, коли се віддовідало бажаню дотеперішних властителів, декотрих з них по просту виратовано від упадку. Австрия в часі грозячих заграничних замотань не може істнувати без союза, бесідник мусить також спитати Поляків чи є в їх інтересі, щоби дотеперішний союз з Німеччиною замінено на союз з Росиєю? Звертає увагу Поляків, що їх погрози, звернені против Союза, можна уважати погрозами против безпечности Австриї.

Відтак говорила дел. Єнджейович, який полемізував з промовою др. Костя Левицкого і дел. Бакегем. По дальшій подрібній дискусиї принято етат мінїстерства заграничних справ.

Слідуюче пленарне засідане австрийскої делеґації відбуде ся дня 15. с. м. о годині 3·30 по пол.

З наближаючим ся кінцем балканьскої війни вериває чим раз виднійше австрийско-сербске напружене, яке не знати, як може ще скінчити ся. Як звістно, Сербія хоче одержати порт торговельний на побережу Адрийского моря, а що ціле полудневo-східне побереже того моря заселене Альбанцями, то домагає ся поділу цілої Альбанії між Сербію і Грецию. Тому противить ся Австрия і в ніякий спосіб не хоче допустити Сербів до моря. Тепер отже ведуть ся в тій справі дипльоматичні торги, яких кінця дожидає ціла Европа з великим занепокоєнем.

„Budapester Corresp." ствердивши, що роля Туреччини в відношеню до Австро-Угорщини переходить на союзі балканьскої державы, каже: „Зі сторони Болгариї і Грециї не можна бояти ся трудностий, але доси не знаємо, як супротив наших інтересів буде поводити ся Сербія. Після нашої думки і нашого домаганя Сербія мусить уможливити нам позіставати що до неї у відносинах забезпечених перед несподіванками. Ніяк не можемо нашої будучини робити зависимою від доброї волї Сербів. Питане ґарантиї зі сербскої сторони є ключем до ситуациї; від неї завиcить мирова розвязка трудностий. Ми з нашої сторони дали вже ґарантиї, з котрих Сербія мусить бачити, що нам залежить на добрих відносинах до балканьских держав. Ми не мішали ся до війни з Туреччиною, а по їхніх побідах сейчас признали ми нову ситуацию, але щоби ми крім сего, посьвячуючи власні інтереси та в заміну за пусті обіцянки, робили уступки без кінця і границь, про те хиба не може бути мови. За те, що жертвуємо, хочемо також мати се, що нам справедливо належить ся. Від того становища безусловно не відступимо".

„N. W. Tagblatt" подає інтервю з „визначним дипльоматом", котрим певно є ґр. Берхтольд. Він каже: „Не зраджую тайни, заявляючи, що щодо Альбанії між Австриєю і Італією прийшло до повного порозуміня. Наперед висуває ся питане порозуміня між Австриєю і Сербією. Весь сьвіт признає миролюбиве поведене Австро-Угорщини супротив Сербії, тепер є обовязком Сербії показати, що находить ся на висоті ситуациї, показати, чи по войскових успіхах є она досить спілою до відповідних політичних успіхів. Скажу, що о скілько Сербія буде вести сербску політику, ніщо порозуміню не стане на перешкоді. Інтерес сербскої політики домагає ся порозуміня з Австриєю. Може бути, що певним кругам залежить на тім, щоби Сербія вела иншу політику — не сербску. Коли Сербія піддасть ся тим впливам, що походять з поза краю, то дійстне порозуміне з Австриєю не дійде до цїли. Коли правда, що яканебудь инша держава робить успішні змаганя, щоби Сербію відвернути від її власної політики і прихилити до полагодженя чужих інтересів, то порозуміне з Австриєю виключене".

До Vosissche Ztg. доносять з Петербурга: Як довідуємо ся з певного жерела, Росия прикладає велику вагу до питаня, чи Сербія має одержати приступ до Адрийского моря і осягнула згоду Англії і Франциї, що не треба в тій справі ставити Сербії ніяких перешкод.

Та сама часопись доносить з Парижа: „Здасть ся, що Англія старає ся тепер одержати згоду у Відни на те, щоби Чорногорі відступити пристань Сан Джовані або Дурацо; опісля мали би Чорногорці порозуміти ся з Сербами що-до спільного уживаня тих пристаний.

В Петербурзі веде англійске і француске правительство рівночасно акцию, щоби російске правительство більше рішучо виступило против авантурничих елементів у власнім краю, які тепер проголошують хрестоносний похід в обороні славяньства против Австро-Угорщини. Серби не хочуть нічого знати о проєкті Австро-Угорщини, щоби дати Сербії в відшкодованю пристань над Еґейским морем. Они кажуть, що сей проєкт тілько поставлено на те, щоби посварити Сербію з Грециєю та Болгариєю та витворити між ними постійну заздрість.

З поля війни не надійшли нині ніякі важнійші вісти. У войскових турецких кругах здогадують ся, що болгарскі войска доперва нині будуть зібрані під Чатальджею, так що їх нападу на Чатальджу можна надіяти ся в ночи з нині на завтра. Дальше доносять, що під Солунем получили ся войска сербскі і болгарскі з Греками. Болгари займили пристани над Еґейским морем Дедеаґач і Кавалю.

Новинки.

Львів, 12 падолиста 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер справ внутрішних іменував секретаря правительства краевого Антона Йосефовича старостою на Буковині. — П. Намістник переніс радника будівництва Евг. Панненка з Перемишля до Львова, радн. будівн. Як. Малиновского зі Львова до Перемишля, ст. інжинїра Вол. Гайцмана зі Станиславова до Львова, інжинїра Ст. Дуніковского з Болехова до Станиславова і ад'юнкта будівництва Йос. Маха з Ясла до Ярослава; інжинїрів: Вікт. Пірґа з Перемишля до Львова, а Брон. Янушовского із Щуціна до Станиславова.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржаньский виїхав вчера вечером до Відня.

— **Преосьв. епископ** канадийских Русинів Кир Микита Будка і о. Лев Сембратович з Канади були дня 7 с. м. на приватній авдиенциї у Єго Сьвят. Папи Пія X. Авдиєнция тревала чверть години. Преосьв. еп. Микита, его секретар о. Бала і о. Сембратович виїзджають дня 29 с. м. з Европи з Ліверпуля і дня 6 грудня приїдуть до Монтріль а звідси поїдуть до Оттави представити ся там апостольскому делеґатови, а відтак через Торонто поїдуть до Філядельфії відвідати Преосьв. Ортиньского. Мабуть в половині грудня приїдуть до Вінніпеґа, де вже й осядуть.

— **З Копичинець** доносять до „Руслана": Шкільний рік 1912/13 зазначив ся в розвою української ґімназиї в Копичинцях незвичайно користно. Головно фреквенция піднесла ся дуже сильно в порівнаню з попередними літами.

що той віденьский професор вдоволив би ся триста коронами, на що однак — а то якраз було причиною її великої розпуки — не було ні найменшої надії, бо він преці жадав в десятеро більше. Отже хто міг дати їй яку поміч в її страшеннім клопоті, щоби не стала вдовицею? Ніхто — хиба ще лиш один Зеґаль. Тому то она й прийшла до него.

— Дайте мені подумати, пані Вассерфоґель — сказав шкільник Зеґаль.

Поставлена єму просьба не була несподіванкою для него. Він привик був до того, що в таких справах звертали ся до него. Чим труднійша була справа, тим більше він вдоволив людий, що з нею до него приходили. Та й ніколи не потребував довго надумувати ся. Над чим високо учені, високими титулами і достоїнствами відзначені мужі були би надармо собі голову ломили, то его ґеніяльна здібність вложена в так незначну лобину, уміла якраз залагодити в дуже легкий і простий спосіб. Без сумніву, як би вступ на дипльоматичну дорогу не був зависимий від так многих условий, котрих шкільник Зеґаль не міг на жаль сповнити, то був би він в тім фаху став неаби-яким артистом, не меншим, як були Бенямин Діזраелі або ґраф Біконсфільд, з котрими він преці був також споріднений. Заложивши праву руку взад а лівою гладячись по бороді, походжав він тепер по комнаті, спустивши очи в долину.

Пані Рейзя аж дух в собі заперла, лиш водила очима за малим чоловічком і ніби в благаючім ожиданю споглядала на его бороду.

Шкільник Зеґаль станув тепер перед нею та й знов гладив ся по бороді. — Ваш чоловік хоче дати триста корон?

— Більше ані сотика, пане Зеґаль.

— Отже нехай доктор Розенцвайґ напише до того професора, щоби він зараз приїзджав.

— Та коли же він жадає три тисячі?

— З тим вже спустіть ся на мене. Триста заплатить ваш чоловік — ані сотика більше і професор буде вдоволений. Мусите мені ще лиш сказати, коли професор приїзджає на двірець.

Пані Рейзя була би таки з криком кинулась тому старому чоловікови на шию. — Але пане Зеґаль, як же ви то хочете зробити? — спитала она.

— То пізнійше довідаєте ся. А постарайте ся о то, щоби доктор Розенцваґ не назвав вашого чоловіка по імени. Ще ліпше, ви таки зовсім не відносіть ся до Розенцвайґа. Не говоріть єму взагалі нічого про сю справу а спустіть ся зовсім на мене а вже саму буду робити. Але що правда, буду мати трохи видатків, пані Васерфоґель —

— Сто корон, пане Зеґаль, дістанете окремо від мене, коли професор зробить операці.

— Сто марок, пані Вассерфоґель! Ви так сказали, то ваші слова! А тепер скажіть мені як той професор називає ся, щоби я міг до него зателеґрафувати.

Пані Рейзя мала на карточці виписане імя того великого мужа зі всіми его високими титулами і сховала її до поляреса. Тепер вийняла її дрожачи з радости.

Зеґаль обіцяв повідомити її на котрий день професор назначить свій приїзд, щоби її чоловік прилагодив ся до операциї та наказав їй ще раз, щоби поки що ані словом не зрадила перед доктором Розенцвайґом того, що робить ся. Як би показало ся, що до операциї і его буде потреба, то ще пізнійше знайде ся досить часу на то, щоби єму все розповісти.

З веселою надією в серци, але котрої місце остаточно знову не добрі сумніви заняли, вернула пані Рейзя знов до дому і приступила до ліжка недужого, котрий вже нетерпеливо її дожидав.

(Конець буде)

Коли загальне число учеників в р. 1911/12 виносило в тій самій порі 102, то сего року 236. Найбільший приріст виказує І. кл.: 117 учеників і учениць в 3 відділах: І а — 37 уч., І б — 37 уч., І в — 43 уч., II. кл. — 40 уч., III. кл. — 28 уч., IV. кл. — 30 уч., V. кл. 21 уч.

Учительский збір враз з управителем числить 11 осіб. Ґімназия вже приміщена в новім будинку, якого посьвячене відбуде ся в недовгім часі. Доповнено вже кабінети і бібліотеки, які тепер представляють вартість кілька найцять тисяч корон. Заанґажовано рівнож знамениту силу до веденя ґімн., співу і музики, а на цїли сеї останньої зібрано вже до 300 кор. Молодїж мешкає по збірних станциях, які стоять під безпосереднім дозором учительского збору, а менша скількість живе таки у родичів.

Дівчата, о скілько не є місцеві, мешкають в бурсї Філії Руского Педаґоґічного Тов-а. На ту ціль винайдено гарний дім при найкрасшій і найздоровшій улици. Домашний надзір обняла учителька п. Мария Туряньска. Харч дістають ученики і учениці в „Дешевій кухни" — є їх доси 85, а се число постійно зростає. Оплати є незвичайно малі, бо пересїчна платня в „Дешевій кухни" за ученика виносить 12 К місячно. За ті гроші дістає ся сніданє, обід і вечеру в обильній скількости; а коли до сеї ціни додати ще 4 К за мешканє, то ученики находять ціле удержанє за пересічну ціну 16 К місячно.

Суспільність повіту вижидає нетерпеливо часу, коли управа ґімназиї внесе поданє до властий о право прилюдности. Хвиля ся вже недалека, бо відносини так уложили ся, що всї приготованя для сеї справи вже викінчені. Учительский збір працює з великою посьвятою над молодожию, опікуючи ся нею дуже живо не тілько в ґімназиї в часї шкільних годин, але і поза школою. Маємо тому зовсім певність, що люстрация ґімназиї інспектором шкільним випаде зовсім добре, та вже мабуть в першім півроцї наші діти одержать державні сьвідоцтва.

Попри ґімназию і громадяньске житя у нас іде скорійшим темпом. Засновано „Бояна", зорґанізовано драматичну аматорску дружину, відновляє ся житя в „Жіночій Громаді". Ся остання найде богато праці для себе головно в дівочій бурсї та орґанізовано кравецких курсів.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена Ради повітової в Камінці струм. з ґрупи громад сільских назначений на день 17 січня с. р. — В процесі о обманьства і спроневірене, який він ся через кільканайцять днів у Львові перед судом присяжних, видав трибунал вирок увільняючий о. Полошиновича і Гольдберґа від вини і кари; прокуратор однак зголосив жалобу неважности. Третого обжалованого, Ферліфтера, увільнено ще підчас розправи. — В Одесї оснувало ся нове українське товариство „Молода Громада". У Відни засуджено шпигуна Александра Мурмана, караного вже в 1898 р. за той сам злочин, на чотири роки тяжкої вя ниці з постом що чверть року.

— **Огні.** Дня 31 жовтня с. р. о год. пів до 5 вибух з незвістної причини огонь в стодолї Маєра Гіршгорна в Синевідску вижнім, скільского повіта, а роздуваний сильним вітром знищив не лиш стодоби і стайнї Гіршгорна а також ї три сусїдні обійстя з цїлим сегорічним добутком. Загальна шкода виносить около 13.600 кор. а була обезпечена на 15.900 корон. Огонь був імовірно підложений. — В Найгайзель на Угорщині згоріла оногди цегольня і фабрика дахівок разом з помешканями робітничими. Шкода виносить 800.000 кор. Двіста родин позістало без стріхи.

— **Рентові оселї в Галичинї** розвивають ся що раз більше. В часї від 30. падолиста 1911 до 31. серпня с. р. признала Краєва комісия для рентових осель 163 позичок в сумі 1,375.400 К. В тім часї виплачено 40 позичок в сумі 841.550 К, а що з тих позичок признано 13 додаткових, тому в тім часї заложено 97 нових осель. Від часу єстованя краєвої комісиї рентових осель виплачено загалом 730 позичок в загальній квоті 6,468.950 К; рентових осель заложено 675. Зате дозволено звинути рентові оселї і сплатити рентові позички, вглядно відказано ся від позичок від початку діяльности комісиї в 8 случаях, отже з днем 31. серпня 1912 р. було в Галичинї 663 рентових осель. До дня 31. серпня с. р. внесено 7 подань о інтабуляцию позичок на суму 56.700 К, а в часї реалізациї було 6 позичок на суму 46.600 К. О ті числа збільшить ся в найблизшій будучности стан позичок і число рентових осель, хиба зайшли би якісь причини, що здержали би реалізацию. Прелімінар буджету на 1913 р. приготовлений для сойму виказує зріст видатків на удержанє бюра краєвої комісиї для рентових осель о 6.769 К.

— **В справі намірено̂ї втечі Ільницкого-Серафіна** з Кульпарківского заведеня для божевільних доносять з Відня, що там арештовано кульпарківского заведеня Михайла Вербіцкого. Арештований має 21 літ і его відставлено до суду карного у Львові. Вербіцкого обжаловують о то, що в послїдних часах помагав Ільницкому-Серафінови в наміреній втечі. Вербіцкий по виступленю із служби в Кульпарковї виїхав з кінцем серпня с. р. до Цїріха і так війшов в зносини з якоюсь Маґдаленою П., котра єсть душею всяких підприємств, маючих на цїли увільнене Ільницкого з заведеня для божевільних, о тім довідала ся поліция в Цїріху і видалила Вербіцкого з Цїріха та відставила его до швайцарскої границї. У Відни арештовано его на двірци Західної зелїзниці дня 5 с. м. і відставлено до львівского суду карного.

— **Конкурс.** В цїли надавя стипендийної запомоги в квотї річних 60 К фундациї ім. о. Стефана Качали розписало ц. к. Намістництво з речинцем вношеня подань до 15 грудня 1912. О ту запомогу можуть убігати ся убогі а морально ведучі ся ученики гр. к. релїгії, рускої народности, котрі учать ся купецтва в Тов. „Народна Торговля" у Львові або в инших торговлях християньских у Львові, або котрі учащають на науку до Академії Торговельної у Львові. Право першеньства мають ученики „Народної Торговлї". Подання заосмотрені в метрику уродженя, сьвідоцтва науки, убожества і моральности, мають бути вношені до ц. к. Намістництва в речинци конкурсовім а то кандидатами побираючими науку в Народній Торговлї у Львові на руки дирекциї тої інституциї, кандидатами побираючими ту науку в иншій торговли християньскій на руки своїх роботодавців, а учениками Академії торговельної на руки дирекциї тої Академії.

Телеґрами.

Відень 12 падолиста. Палата послів веде нині дальші наради в справі розпоряджень язикових міністерства справедливости.

Рим 12 падолиста. Часописи обговорюють телеґраму Цісаря Франц Йосифа до італїяньского короля, підносять надзвичайно сердечний тон єї і зазначують, що в справі балканьскій межи обома державами панує повне порозуміне.

Река 12 падолиста. Підчас вчерашного острілюваня Скодару кілька будинків завалило ся. Богато осіб в кріпости зранено. Говорять, що залога не буде могла довго держати ся. Мабуть часть залоги фортів на Тарабошу втекла вчера переконавши ся, що дальший опір був би безуспішний.

Река 12 падолиста. В чорногорских кругах політичних висказують гадку, що вже сими днями розпічнуть ся переговори з балканьскими державами в справі мира.

Константинополь 12 падолиста. Магмут Муктар-паша, котрий командував лївим крилом під Кірккілїссе, виїхав до Чатальджи. Як зачувати, зажадав він помочи; вечером виїхав поїзд з войском до Чатальджи.

Часописи доносять, що Турки заняли назад Чорлю. Баталїони з Малої Азиї били ся надзвичайно хоробро. — Серед магометаньского населеня проявили ся нові случаї холери.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, набчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

— **Руські диктати до шкільної і приватної науки.** На підставі правописних правил зладив з методичними вказівками доповнив **Йосиф Таничаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширено видане. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).